

Nejen v Česku donedávna většina politiků a jiných ovlivňovatelů veřejného mínění odprava doleva neustále opakovala (a snad si to i opravdu myslela) že dnes a v dohlední době žádné nebezpečí velkého mezinárodního konfliktu, vyrůstajícího z mocenské polarizace ve světě nehrozí, že polarizace tak nějak skončila a toho, co snad z ní zbylo, ubývá. Teď jsme všichni přátelé, jakoby. Také jsem byl nakloněn tomu věřit, ač má životní zkušenost Žida, přeživšího holocaust i exil za bolševické totality nabádaly k jisté opatrnosti ve víře. A ejhle, vše je najednou jinak, takřka přes noc, díky šílenému pokusu představitele malé postsovětské země vyrvat jednu ze svých ještě menších provincií zcela z ruské sféry vlivu a plně ji připojit ke své zemi. Dějiny jsou nevyzpytatelné, asi proto, že je vyrábějí lidé.

Možná, že si gruzínský prezident Saakašvili myslel, že když vyvolá konflikt, NATO a Američané mu pomůžou, ba že se snad Gruzie rychle stane členem Atlantické aliance. Možná mu to bylo i naznačeno, což si nemyslím, snad si ale, přes všechnu svou americkou výchovu a vzdělání, něco mylně vysvětloval. Tak, či onak, i jako nečlen NATO nás všechny zatáhl do pořádné šlamastiky a jen tím dokázal, že jeho země do NATO nepatří, leda že by ji NATO chtělo obsadit a kontrolovat. Kdyby Gruzie v NATO už dříve byla, museli bychom, od Lotyšska až po Spojené státy, za ni dnes bojovat a bojím se, že bychom měli malé šance zvítězit.

Vše skončilo jak se dalo očekávat: Rusové během několika dnů zlikvidovali gruzínskou armádu a vstoupili do Gruzie, kde jsou dodnes (a kde nejspíš zůstanou výhledově dlouho, ne-li vůbec), ignorovali, či tlumočili si po svém část dohody již podepsali a nový, relativně, zdálo se umírněný, ruský prezident Medveděv s klidem smetl ze stolu všechna varování západních spojenců (USA, EU, NATO), ba i našich, českých stratégů Schwarzenberga a Sobotky (ČSSD), poukázal, že se nemá čeho bát a že my potřebujeme Rusko víc, než ono nás.

Nejhorší na tom je, že má pravdu.

Jsme totiž mimo jiné závislí na ruské ropě a plynu. I ten relativně malý, čerstvě postavený ropovod, vedoucí kaspickou ropu přes Gruzínsko do tureckého přečerpávacího přístavu Ceyhan je nyní na dosah Rusů. Jiný energovod, jenž Rusům a západní, zdůrazňuji západní, Evropě, především Německu buduje bývalý spolkový kancléř Schröder po dně Baltiku činí Evropu ještě závislejší na svém, nyní pravděpodobně na delší dobu „nespojenci“. Do Česka (a na Slovensko) vede ropovod Družba, kterým – dohoda, nedohoda – teče jednou víc a jindy méně. Rychlé náhrady se shánějí těžko.

Hrozba muslimského fundamentalismu a z něj vyrůstajícího teroru, zájmy USA, EU i NATO na mocensky rozkolísaném Středním východě, v Afghánistánu, Pákistánu i v bývalých sovětských republikách, nyní součástech „Společenství nezávislých států“, činí situaci tzv. západního světa dost beznadějnou, tím spíš, že i z geografického hlediska jde spíš o sféru ruského, než západního vlivu. I rostoucí nestabilita v této části světa, kde popularita vzdálených Spojených států je blízko bodu mrazu, je spíše příznivá Rusům, s nimiž zdejší země nemají vážné konflikty.

Navíc, jednota západního světa, jakkoli usilovně předstíraná, je zcela zřejmě pochybná. To je přirozené – relativně svobodné a nezávislé země je těžké seřadit do zákrytu, pokud nejsou zcela přesvědčeny, že to je v zájmu jejich vlastního přežití. Ve skutečnosti je pravdou opak. Ale i kdyby taková jednota existovala, sotva by z ní vyplývala nějaká vážná hrozba mocenského zásahu v kavkazské oblasti. Zásah NATO je nepředstavitelný – sotva by měl nejmenší šanci.

Malé přirovnání: Představme si, že by například vojska venezuelského prezidenta Chavéze, podporující kolumbijské drogové mafie a protivládní revolucionáře, vstoupila na půdu Kolumbie, věrného spojence USA. Kolumbie by je s americkou podporou zahнала a přitom obsadila část venezuelského území. Rusové, spojenci Venezuely by vyzvali USA a Kolumbii aby obnovily starý pořádek. Co by asi Rusové mohli dělat, kdyby je USA a Kolumbie ignorovali? A to zcela pomíjím fakt, že v Latinské Americe by asi Rusko a Chavéz našli více sympatií, než najdou USA a Evropa v Asii. Bohužel.

Truchlivou situaci západního světa, jehož jsme součástí, podtrhuje fakt, že v něm na obzoru není jediný opravdu státník s rozhledem a citem pro mezinárodní politiku. Skutečnost, že vše se odehrává v situaci kdy na čele USA je silácký nepolitik Bush jenž se ještě v době, kdy je ochromen končícím obdobím svého prezidentování snaží ukázat, že dovede měnit svět, zatímco jeho země se chystá vybrat si jeho nástupce (a bez ohledu koho si vyberou Američané, pro ně, pro Evropu i pro svět to bude ulehčení), kdy Evropě vládne exhibicionista Sarkozy (a po něm přijde miniexhibicionista Topolánek se svou partou), Británie je bezmocná a německá paní doktorka Merkelová slibuje Saakašvilimu členství v NATO, ale tiše podporuje podnikání svého předchůdce Schrödera s Ruskem, tudíž má jaksi má svázané ruce, nás sotva může zbavit starostí.

Krátce po skončení kavkazské ‚miniválky‘ jsem napsal, že jde o první splátku za Kosovo. Dnes, poté, co Rusko uznalo nezávislost Jižního Osetie a Abcházie – a ústy svého prezidenta zdůraznilo, že tyto dvě, donedávna gruzínské, provincie už nikdy součástí Gruzie nebudou – jsme obdrželi několik splátek dalších a nikdo neví kolik nás jich ještě čeká.

Tak to chodí, když se bezohledně ignoruje mezinárodní právo.

Převzato ze stránek Res Publica.